Mohai V. Lajos

Versek a magyar népdalhoz

Negyvennégy varjú

Morcos diófák állnak a télben.
Köröttük varjak mind feketében.
Fázik a törzsük, tar koronájuk.
Negyvennégy varjú szolgálólányuk.
Fagyon osztoznak, kerengnek körbe.
Apró betűket írnak a ködbe.
Rengeteg varjú mind feketében.
Körbe kerengnek mind negyvennégyen.

Ének a két lovacskáról és a sütkérezni akaró kutyáról

Szürke por, szürke az utca pora, az utca porában két lovacska,
szekeret húz a két lovacska, kétoldalt házak hosszú sora.
Nehéz előttük az utca pora, a szekér kővel van megrakodva,
kétrét görnyed a két lovacska, nehéz előttük az utca pora.
Egy kerítésnél kevély kutya áll, ha Nap sütne, sütkérezne már,
de szemébe az utca pora száll, mert szürke, szürke ott a határ.
Mérges lesz az a kevély kutya, mert orrába száll az utca pora.
Szekeret húz a két lovacska, a szekér kővel van megrakodva.
Szürke por, szürke az utca pora, a kutyaugatás már nem ér oda,
ahová tart az a két lovacska. Elmaradt a házak hosszú sora.

Tavaszi gyönge ág

(Virágének-töredék)

Virág, tudjad, tüled el kell mennem,
És teéretted gyászba kell öltöznem!
Soproni virágének, 1490

Márciusi ajándék, tavaszi gyönge ág,
Ha elhagy a szerelem, terád ki vigyáz?
Ki kísér szemével, ha tőled kell válnom,
S fekszem majd fehéren a halottas ágyon?